

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.025/2026/5.
A felperes:	felperes (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes Rendőr-főkapitányság alperes címe)
Alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.870/2025/8. számú ítélete

...

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 56.000 (ötvenhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. augusztus 1. és 2024. december 31. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység2 település volt. Az alperes körzeti megbízotti csoportot (a továbbiakban: KMB csoport) alakított ki, melynek működési körzetébe ezen kívül helység3, helység4, helység5, helység6, helység7 és helység8 települések is beletartoztak. A felperes a perbeli időszakban a körzeti megbízotti munkaköre ellátása mellett rendszeresen látott el működési körzetén kívüli és a beosztásához nem tartozó szolgálati feladatokat [járőr, járőrszolgálat, Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) általi küldések és egyéb rendőri akciókat]. A többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a szám1 számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.120.850 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, valamint (5) bekezdésére hivatkozott. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest 1.120.850 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) és (5) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontjára, 24. § (1) bekezdésére, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 6. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjaira alapította.

[5] Rögzítette, hogy a járőri és körzeti megbízotti beosztások elkülönülnek egymástól. A releváns ítélkezési gyakorlatra is hivatkozó érvelése szerint a munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a kinevezés szerinti beosztást és a díjazásra való jogosultságot. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; az ellátott többletfeladatokért ellentételezést kell fizetni.

[6] A felperes állítása szerint a szolgálatai 20 %-ában nem végzett a körzeti megbízotti feladatain kívüli egyéb feladatot, azonban a fennmaradó 80%-ban a szolgálatai alatt mintegy 80-100%-ban nem körzeti megbízotti feladatokat látott e. A megbízási díj iránti igény fókuszát a helységi Rendőrkapitányságon végzett járőrszolgálatra jelentette. A korábbi időszakokra már érvényesített megbízási díjat, azonban a folyamatos létszámcsökkenés miatt az egyéb feladatai aránya tovább nőtt. A felperes az útlevélezés tekintetében kapott megbízási díjat alperestől, azt a kimutatásában ugyan feltűntette, de arra jelen perben nem érvényesített további megbízási díj iránti igényt, csak az egyéb tevékenységére. Az alperes a felperes által megjelölt többletfeladatok közül a működési körzeten kívüli TIK küldéseket nem vitatta – és ezeket is a rendes szolgálaton belül ellátott feladatoknak állította –, a felperes kimutatásában foglaltakat az alperesi előadás és csatolt munkaokmányok felperesi feladatvégzéssel való teljeskörű összhangjának hiánya, illetve a járőr feladatok kifejezett elrendelésének hiányára való hivatkozás és a közterületi feladatok tekintetében a járőri, valamint a körzeti megbízotti beosztások formális azonossága összességében sem cáfolták érdemben. A felperes körzeti megbízotti működési körzetéből történő elvonása – az alperes által is elismerten a peres időszakban ellátott szolgálatok közel felében – nem tekinthető eseti jellegűnek vagy kivételesnek; ha erre a KMB csoport körzeten belüli feladatellátás keretében került sor, az is többletfeladat-ellátásnak minősült. Az elsőfokú bíróság azt is rögzítette a kialakult joggyakorlatra hivatkozva, hogy a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak. Az Rtv.-ből eredő, a körzeti megbízottat terhelő intézkedési kötelezettségéből fakadó feladatellátás és a TIK irányítási jogköre sem ad arra lehetőséget a munkáltatónak, hogy a nem eseti jellegű elvonásra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. E körben – az alkalmazott jogszabályok, normatív utasítások és a bírói gyakorlat alapján – arra a következtetésre jutott, hogy a járőri, járőrszolgálati feladatok egyértelműen nem tartoznak a körzeti megbízotti beosztásba. Hangsúlyozta, ezen a jogértelmezésen a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napján hatályba lépett módosítása sem változtat, mert egy ilyen megközelítés a magasabb rendű, ekkor még nem módosított jogszabályokkal és a Jat. előírásaival is ellentétes lenne. A Hszt. és a BM rendelet szabályainak sérelme nélkül – nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát (Fővárosi Ítéltábla Kf.700.125/2024/5.)

A 2023. február 1. napját – a Hszt. 71. §-ának módosítását – követő perbeli időszak vonatkozásában a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a jelentős többletterhelés mint új fogalmi elem szintén megvalósult; a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának normaszövege pedig nem rontja le a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[7] A megbízási díj összegszerűsége körében rögzítette, hogy a perbeli esetben a felperes a megbízási díjkövetelés alapjaként meghatározott többletfeladatokat az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett, működési körzetén kívül, havonta visszatérően és rendszeresen teljesítette; e körülmények a felperesi kimutatásból megállapíthatók voltak. A felperes körzeti megbízotti feladatai ellátására mindez hátrányosan hatott; jelentős mértékben csökkentette a felperes rendőri jelenlétét a működési körzetében, valamint több beosztáshoz is tartozó többletfeladatot kellett ellátnia, ezért – a határrendészeti feladatok nélkül is, melyeket az elsőfokú bíróság az értékeléséből kizárt – az illetményalap 100%-ával megegyező mértékű megbízási díjigény nem eltúlzott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő csökkentését kérte. Jogszabálysértésként a Hszt.13. § (1) és (2) bekezdéseiben, 44. § (1) és (2) bekezdéseiben, 157. § (1) és (2) bekezdéseiben és 71. § (1) bekezdés c) pontjában, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 201. § (1) bekezdés a) pontjában, 266. § (1) bekezdésében, 268. § (1) bekezdésében, 279. § (1) bekezdésében, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 3. § (3) bekezdésében, 78. § (2) bekezdésében és 79. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat jelölte meg, továbbá hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet sérti a rendőrség hatáskörének elvonásával az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, az Rtv. 13. § (1) bekezdését, 33. § (1) és (2) bekezdéseit, 34. § (1) és (2) bekezdéseit és 43. §-át, a Jat. 10. § (1) bekezdés b) pontját és 24. § (2) bekezdését. A megbízási díj mértéke sérti a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését és a Hszt. 71. § (5) bekezdését. Az elsőfokú bíróság ítélete jogkérdésben eltér a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletének [31] és [36] bekezdéseitől, a Kf.VII.45.184/2021/4. számú ítéletének [31] és [36] bekezdéseitől, valamint az Mfv.II.10.625/2012/4. számú ítéletének 5. oldal utolsó bekezdésétől. Az alperesnek a felperes részére fizetendő megbízási díj mértéke – az alperes költségvetési szerv anyagi erőforrásainak vizsgálata nélkül – az Alaptörvény N) cikk (1) bekezdésén alapuló fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét, valamint ezzel összefüggésben a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését és a Hszt. 71. § (5) bekezdését sérti.

[9] Az elsőfokú ítélet tévesen, iratellenesen jutott arra a megállapításra, hogy a felperes járőri és egyéb, megbízási díjat megalapozó tevékenységet végzett. Vítatta a felperesi kimutatás pontosságát, mivel abban a felperes a TIK küldéseket is járőrszolgálatként tüntette fel, valamint a saját körzetében ellátott járőrszolgálatot és rendezvénybiztosítást is feltüntetett. Vítatta, hogy a felperes részére járőri feladat meghatározásra került volna, melyet alátámaszt, hogy a felperes KMB szolgálati naplót vezetett, feladatát nem járőr körzetleírás és útirányterv szerint végezte; ugyanakkor a KMB Szabályzat 21.d) alpontja alapján jogszerű munkáltatói utasításként értékelhető a küldésekre reagálás, mellyel nem járőri feladat került meghatározásra. A közrendvédelemért felelős vezető a felperes munkáját úgy szervezte, hogy a feladatellátás a működési körzetében történjen. A felperesi kimutatás több, megbízási díjat nem megalapozó tevékenységet is tartalmaz, így oktatásokon, fizikai felméréseken, lövészeteken, alkalmassági vizsgálatokon történt részvételt. az F/3. számú kimutatás az előállított őrzések, kísérelőri beosztás feladatai, elővezetések túl rendezvénybiztosítás, csapatszolgálat vonatkozásában adatot, állítást nem tartalmaz, ezért az elsőfokú ítélet [4] bekezdése ezen a

ponton is iratellenes. A felperes az elvonások tényét munkaokmányaiban nem rögzítette. A felperes a KMB Szabályzat 21. pontjának megfelelően látta el feladatait, melyek ellentételezése a hivatásos pótlékot is magában foglaló illetményével kifizetésre került részére. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi időszakra vonatkozó szám2 számú ítélettel egyező tényállást állapított meg a jelen ügyben is, melynek folytán a jelen üggyel összeegyeztethetetlen, iratellenes megállapításokra is jutott; e körben hivatkozott az ítélet [4], [9], [13]-[17], [20], [21], [22], [24], [28]-[29], [31] bekezdéseire. Összeségében alperes álláspontja szerint a felperes vonatkozásában rendszeres és jelentős, a beosztásához nem tartozó többletmunka megállapíthatósága kizárt.

[10] A fellebbezés II. pontjában – az elsőfokú ítélettel történő összevetés nélkül – fenntartotta és megismételte a védíratban foglalt és az álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által el nem bírált jogi érvelést; e körben részletes előadást tett a keresetlevélben foglaltakra, valamint megismételte az elsőfokú eljárásban tett bizonyítási indítványait és kifogásait is.

[11] A másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a megbízási díj összegének megállapításánál figyelemmel kell lenni a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére is, a fő szempont pedig a végzett feladattal való arányosság. Az elsőfokú ítélet által megállapított megbízási díj ezzel szemben eltúlzott mértékű: nincs figyelemmel az elvégzett feladatok mennyiségére és jellegére, azok időtartamára, illetve ezek tévesen kerültek megállapításra az ítéletben. Hivatkozott a bírói gyakorlatra (Mfv.II.10.507/2015/4., Kfv.VII.37.780/2020/5., Kf.III.39.019/2021/5.), melynek követelményeit a megbízási díj vizsgálatával kapcsolatban az elsőfokú ítélet nem teljesítette.

[12] A Kp. 100. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet [4], [9], [14]-[16], [25], [31], [37]-[40] bekezdéseiben mellőzött okirati bizonyítást indítványozott a tekintetben, hogy a felperes KMB szolgálati naplót vezetett, melyben a működési körzet területéről történő elvonás idejét nem tüntette fel, továbbá részére járóri feladatok nem kerültek meghatározásra; a felperes nem volt tagja csapatszolgálati századnak, a TIK irányítása alatt egy TIK küldés átlagosan 0,5-2 órát vesz igénybe, amelyre nappali időszakban 3-6, még éjszaka 2-4 esetben kerül sor; a felvezetett szűrővizsgálatok és képzések kötelezőek voltak a felperes részére, bűnügyi járőr státusz nem létezik, a működési területről történő jelentős elvonás ténye az érintett önkormányzat visszajelzése alapján nem bizonyított.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az alperes fellebbezése az elsőfokú ítéletet elsődlegesen arra hivatkozással támadta, hogy az az állítása szerint valótlan tényadatokat tartalmazó kimutatáson alapult, azonban a fellebbezés részletes indokolásának kifejtése alapján megállapítható, hogy nem ténybeli, hanem eltérő jogi alapon vitatja a megbízási díj megalapozottságát; ezt megerősíti a 8. tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata is. A körzeti megbízotti és a járóri feladatok elválnak egymástól, és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. A megbízási díj mértékének alperesi vitatása ellenében hangsúlyozta azokat a figyelembe veendő szempontokat, amely alapján a magasabb összegű megbízási díjat indokolt volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdése, a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései, 44. § (1)-(2) bekezdései, 157. § (1)-(2) bekezdései, valamint az Rtv. 33. § (1)-(2) bekezdései, 34. § (1)-(2) bekezdései és 43. §, továbbá a Jat. 10. § (1) bekezdés b) pontja és 24. § (2) bekezdése megsértésére, azonban ezekkel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek ezekre vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ugyanezen okból nem vehette figyelembe a fellebbezés II. pontjában előadottakat, vagyis a védiratban foglalt érvelés és kifogások megismétlését, amely önmagában – az elsőfokú ítéletben foglaltakkal való összevetés és az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegére vonatkozó jogi érvelés hiányában – a fellebbezés alapjául nem szolgálhat. A fellebbezés az elsőfokú ítélet ellen igénybevehető perorvoslati eszköz, melynek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között [Kp. 108. § (1) bekezdés] bírálhatja felül az elsőfokú ítélet jogszerűségét [Kp. 109. § (1) bekezdés]; a keresetlevélben foglaltakkal szemben megfogalmazott anyagi jogi védekezés és bizonyítási indítványok újraértékelésére önmagában, az elsőfokú ítélet vitatása hiányában nincs lehetőség, így az erre vonatkozó, a fellebbezés II. pontjában megismételt alperesi álláspont sem volt vizsgálható. Az ilyen módon lefolytatott felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése az irányadó jogszabályoknak megfelel; azzal – az indokok kiegészítése mellett – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki, előljáróban – az Alkotmánybíróság e tárgykörben releváns megállapításaira {pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34] bekezdés; 3201/2023. (V. 5.) AB határozat, Indokolás [32] bekezdés} történő hivatkozással – hangsúlyozva azt is, hogy a bíróságok indokolási kötelezettsége az ügy elbírálása szempontjából releváns kérdésekre adandó válasz kötelezettségét jelenti.

[16] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta. Az alperes részben vitatta a megállapított tényállást, ennek körében egyrészt általánosságban azt, hogy a felperes rendszeresen ellátott a beosztásába nem tartozó feladatokat, másrészt egyes konkrét (elővezetési, csapatszolgálati, kísérőőri és előállított őrzési) feladatok ellátását. Utóbbiak kapcsán az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperesi kimutatás ilyen tevékenységeket nem tüntetett fel, így azokat a másodfokú bíróság az ítéletből mellőzi. A felperes által rendszeresen a beosztásába nem tartozó feladatok tényleges ellátásának általános vitatása kapcsán ugyanakkor az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy

ezzel szemben mit tart helyes ténynek, és milyen bizonyítékok támasztják alá állítását – mindez a fellebbezéséből nem volt kiolvasható. Az alperes az ítéletet nem ténybeli alapon, hanem eltérő jogi álláspontja (a felperes által ellátott feladatok eltérő jogi minősítése) okán vitatta és kérte annak felülvizsgálatát a másodfokú bíróságtól. Konkrét alperesi tényállítás hiányában azonban a felperesi kimutatás és a felperes személyes előadása bizonyítási eszközként figyelembe vehető, a felperesi tényállítások bizonyítására való alkalmassága nem dőlt meg; az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezen irat tartalmát az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette és értékelte, a Pp. 268. § (1) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

[17] Az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével, 78. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. A Kúria ítélezési joggyakorlata egységes abban a kérdésben, hogy a tényállás megállapítására, a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére alapított érvelés akkor foghat helyt, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem a maguk összességében értékelte, a megállapított tényállás nyilvánvalóan hiányos, okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz; továbbá a bíróság által meghatározott tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Ennek során a bíróság feladata a bizonyítási eszközök hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként, összeségében értékelése, az összefüggések, ellentmondások feltárása, melyről az ítélet jogi indokolásában számot kell adni (Kfv.I.35.083/2024/13. [Bíróági Határozatok Gyűjteménye (a továbbiakban: BHGY) – K-KJ-2024-848]).

[18] Az alperes fellebbezésében vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok összességében történő értékelését, sérelmezte az általa csatolt okirati bizonyítékok figyelmen kívül hagyását és nyilatkozatainak értékelését; álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Rögzíti ezzel szemben a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék az alperes által előadottakat ítéleti döntése során figyelembe vette, nyilatkozatait megfelelően értékelte és okszerűen mérlegelte, mely tevékenységéről az indokolásban is számot adott. Így a KMB szolgálati naplók mint a felperes munkaokmányai kapcsán rögzítette az indokolás [14] bekezdésében, hogy azok miért nem cáfolják a felperesi kimutatás tartalmát, illetve miért nem bírnak jelentőséggel az állított többletfeladatokkal kapcsolatban. Ugyanez vonatkozik az állományilletékes parancsnok szolgálati naplókkal kapcsolatos nyilatkozatára, míg a nyilatkozat egyéb részeire az elsőfokú ítélet indokolásának megfelelő bekezdéseiben tért ki (így pl. az eseti feladatok elrendelésével és a TIK küldésekkel kapcsolatban a [15] bekezdésben). Hangsúlyozandó, hogy az alperes a 2025. november 19. napján tartott tárgyalásról készült 8. sorszámú jegyzőkönyv tanúága szerint (2. oldal, utolsó bekezdés) a felperesi kimutatásban foglaltakat ténybelileg nem vitatta (3. oldal) a TIK küldésekre vonatkozóan, mindössze a felperes által ellátott feladatok eltérő jogi minősítésére hivatkozott. Mindezekre tekintettel a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása során az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, az általa megállapított tényállást a bizonyítékok egyenként és a maguk összességében okszerűen alátámasztják, az alperesi

előadással szemben nem hagyta figyelmen kívül az általa szolgáltatott okirati bizonyítékokat és az alperesnek a felperes által előadottak vitatására, illetve elismerésére vonatkozó nyilatkozatait, az pedig már nem az eljárási szabályszegések vizsgálatára tartozó kérdés, hogy a felperesi feladatellátás értékelhető-e a megbízási díjat megalapozó – a 2023. február 1. napját követő időszak tekintetében jelentős többletmunkát megvalósító – többletfeladatként, ezért az alperes a tényállás helytállóságát és a bizonyítékok értékelését, esetenként figyelmen kívül hagyását alaptalanul állította. Összegzően megállapítva az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (2) bekezdése, 79. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a Pp. 266. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el: ítéletét a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékokra: a felperes személyes előadására, az alperes nyilatkozataira és a rendelkezésre álló okiratokra alapította.

[19] Az alperes jogszabálysértésként a Kp. 3. § (3) bekezdését és a Pp. 201. § (1) bekezdés a) pontját is felhívta; előbbi törvényi rendelkezés a felek – nem pedig az eljáró bíróság – peranyagszolgáltatási kötelezettségéről szól, erre figyelemmel annak megsértése az elsőfokú bíróság vonatkozásában nem értelmezhető, míg utóbbi, a perfelvételi szakon belül a iratai közé tartozó válaszirat tartalmi elemeit rögzítő jogszabályhely a Kp. 6. §-a értelmében és kifejezett utalószabály hiányában a közigazgatási perben nem alkalmazandó, így jogszabálysértés alapjául sem szolgálhat; mindezekre tekintettel az ítéletet a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel érdemben vizsgálta.

[20] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjának megállapítása és összezszerősége tekintetében is támadta. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást a felperes által ellátott, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságát megalapozó jelentős többletfeladat-ellátásáról.

[21] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (3) bekezdésében foglalt feltételek teljesülése jelentette. Az alperesnél a felperes körzeti megbízotti beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A felperes által a perbeli esetben végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján teljesített feladatok, nem a kinevezése szerinti beosztáshoz tartoztak; ezért az elsőfokú bíróság a becsatolt, és az alperes által a járőrszolgálat ellátása tekintetében nem vitatott kimutatás szerint a többletfeladat ellátására helyesen következtetett.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan mutatott rá, hogy a munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; azok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4. [BHGY – K-KJ-2020-487], Kf.VII.39.389/2021/4. [BHGY – K-KJ-2021-685]) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A Kúria határozataiban (pl. Kf.VII.39.525/2021/3. [BHGY –

K-KJ-2021-680]) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, abból következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezése szerinti beosztáshoz tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem az adott szolgálati beosztáshoz tartozik, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes gyakorlata szerint, amennyiben a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja (a körzeti megbízott) a beosztásához nem tartozó feladatkört a körzeti megbízotti működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel ellátja, többletszolgálatnak minősül, annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.076/2022/4. [BHGY – K-KJ-2022-1036], Kf.VII.45.006/2022/4. [BHGY – K-KJ-2022-917]).

[23] A KMB szabályzat 37. pontja alapján a körzeti megbízottnak a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában közterületi tevékenységet kell ellátnia, ugyanakkor hangsúlyozottan nem bármely közterületen, hanem saját működési területe közterületén; a közterületi szolgálat egyébként sem feleltethető meg a járőrszolgálatnak vagy a közlekedési akcióknak. A KMB csoport létrehozása a KMB szabályzat 3.d) és 15. pontjában foglalt szabályozásból következően nem jár azzal a következménnyel, hogy a körzeti megbízott feladatköre a KMB csoport működési körzetében a járőrszolgálati feladatokkal kibővülne; e tekintetben az alperes összemosta a működési körzeten kívüli és az eltérő (járőr) beosztásba tartozó feladatellátást. A KMB csoport létrehozásának a célja, továbbá annak megítélése, hogy mely feladatok ellátása tartozik a felperes körzeti megbízotti beosztásához és melyek haladják meg azt, olyan kérdés, amelynek jogértelmezését a Kúria már elvégezte; ezen álláspontjától a másodfokú bíróság eltérni nem kíván. A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át, rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül, így annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4. [BHGY – K-KJ-2022-930], Kf.VII.45.184/2021/4. [BHGY – K-KJ-2022-929]). A KMB szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítéssel hajthat végre. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, megbízási díjra jogosult. Lényeges azt is hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest és az utasítási jog milyen állományi körre vonatkozik, hanem az, hogy – a KMB Szabályzat 21.d) pontjában foglaltakra figyelemmel – ezekért a rendszeresen ellátott többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[24] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes munkakörének a járőri munkakörrel történő bővítésére a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos rendelkezése sem teremtett alapot. Az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) mint központi államigazgatási szerv vezetője a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkörénél fogva normatív utasításban szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint tevékenységét, így normatív utasításban határozhatja meg a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz az egyes munkaköri feladatait. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 11. napjáig

hatályos rendelkezései a 30/2015. BMr. 2. mellékletével konform módon értelmezhetően rögzítették, hogy a körzeti megbízott mely sajátos körülmények mellett láthat el és milyen illetékességi területen járőri, járőrszolgálati feladatokat, azaz nem tekintette a munkakör részének egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását, csak részfeladatok ellátásáról rendelkezett. Ezzel szemben az ORFK vezetője a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosításával, annak 2. pont b)-c) alpontjai és 44. pontja értelmében – a 25. pontban tett kivétellel –, arra utasította az alárendelt szerveket, hogy a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén tekintsék a körzeti megbízotti munkakör részének a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet szerinti feladatok ellátását, tehát a járőri, járőrszolgálati feladatok majdnem teljes körének elvégzését. E vonatkozásban a két beosztás munkaköri feladatai között minimális distinkciót a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja és 25. pontja szerinti feladatok jelentenének. Ennélfogva az alperes a 30/2015. BMr. 1. § a) pontja és 2. melléklet 3. pontjába ütközően a körzeti megbízotti beosztás részének tekintette a járőri beosztás feladatainak ellátását. A Jat. 23. §-a szerinti közjogi szervezetszabályozó eszköz a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján jogszabállyal, így a 30/2015. BMr.-tel, vagy a Hszt.-vel ellentétben nem állhat. Helytállóan utalt tehát az elsőfokú bíróság arra, hogy amennyiben a KMB Szabályzatnak olyan értelmezést tulajdonítana, miszerint a körzeti megbízotti beosztás magában foglalja a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát, úgy a 30/2015. BMr. szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai, valamint azzal együtt a Hszt.-nek a besorolásra (114-119. §), valamint az illetmény meghatározására (154-162. §) szolgáló szabályai sérülnének. Ezzel teljesen kiüresedne a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma, amely elsősorban a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja szerinti területen az ott meghatározott feladatok ellátása. Erre figyelemmel a KMB Szabályzat módosítása a körzeti megbízott beosztásához esetlegesen hozzátartozó, korábban megbízási díj megfizetése nélkül teljesítendő járőri, járőrszolgálati részfeladatokat azonosíthatatlanná tette. Mindezek tükrében – a Hszt. és a 30/2015. BMr. sérelme nélkül – nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát. E vonatkozásban is kiemelendő, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért ellentételezésre jogosult-e.

[25] Az alperesnek az Rtv. 13. § (1) bekezdésére alapított fellebbezési érvelése sem foghat helyt, ugyanis – mint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott – az abban foglalt általános rendőri intézkedési kötelezettségből nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy az adott feladat a hivatásos állományú beosztásához tartozik-e, ezáltal megbízási díjra jogosít, vagy sem, illetőleg az itt megfogalmazott általános intézkedési kötelezettség nem mentesíti a munkáltatót a megbízási díjfizetési kötelezettség alól. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett; ezen túlmenően a KMB Szabályzat, valamint a járőr- és őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rendelkezéseiből is egyértelműen következik, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőri feladatok ellátása elválik egymástól.

[26] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokkal alátámasztotta (F/3. sorszámú felperesi kimutatás, 8. sorszámon felperes személyes előadása) annak is megfelelő indokát adta, hogy a felperes ezen többletfeladatokat nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen látta el, amely feladatok a szolgálatai jelentős részét érintették. E tekintetben az elsőfokú bíróság helytálló

megállapítása szerint a szolgálati naplók nem bírtak jelentőséggel: a felperes körzeti megbízotti beosztása a felek között nem volt vitatott, a járőr beosztásba tartozó feladatok ellátását, illetve annak tartamát pedig önmagukban a munkaokmányok nem cáfolják. Mindebből helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azon következtetést, hogy a felperes rendszeresen, valamennyi hónapban a saját működési körzetén kívül is látott el a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat. Helyesen értékelte, hogy a felperes a járőr feladatokat a működési körzetén kívül visszatérő rendszerességgel végezte, melyre nem adtak jogalapot a KMB szabályzat 21.d) pontja, 24. pontja, valamint 2. pont c)-d) alpontjai, miután ezek a feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozóak. A Kúria következetes – a perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül (Kf.VII.39.523/2021/4. [BHGY – K-KJ-2021-744]).

[27] A többletfeladatok e gyakorisága azok jelentős mértékét, az alperes által a fellebbezésben nem cáfolt jelentős többletterhelést alátámasztja. Erre tekintettel a Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjával történt módosítása a kereset jogalapját az ezt követő perbeli időszakra nézve nem döntötte meg. Nem bír jelentőséggel e körben a felperes működési körzetével érintett önkormányzat véleménye sem, mivel az eleve nem képezte vita tárgyát, hogy a felperes a beosztása szerinti feladatokat – jöllehet a többletfeladat-ellátás által „negatívan befolyásolva” (8. sorszámú jegyzőkönyv, 2. oldal) – ellátta. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] kiüresedne, így a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő. Az elsőfokú bíróság érvelése e jogértelmezésnek megfelelt, állásfoglalása a felperes többletfeladat-ellátásával megvalósított jelentős többletmunkájáról helytálló.

[28] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálat és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelendő, amely megalapozza a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjat. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság a fentiek tükrében nem tért el jogkérdésben a Kúria BHGY-ben közzétett, s a fellebbezésben hivatkozott, a fentiekkel azonos elvi álláspontot rögzítő határozataitól (Mfv.II.10.625/2012/4., Kf.VII.45.156/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.), ekként az elsőfokú ítélet a kikristályosodott ítélkezési gyakorlatot tükrözi.

[29] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá. Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok

keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[30] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásának [37]-[42] bekezdéseiben kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdése szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették; mindezt a felperes által csatolt kimutatás és az általa személyesen előadottak alátámasztották. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek és az e tekintetben egységes bírói gyakorlatnak (az alperes által hivatkozott Mfv.II.10.625/2012/4., Mfv.II.10.507/2015/4., Kfv.VII.37.780/2020/5. és Kf.III.39.019/2021/5. számú határozatokban foglaltaknak is) megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalanul tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[31] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott az Alaptörvény N) cikk (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, így arra, hogy a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik. Bár az Alaptörvény a jogrendszer alapját képezi, ám maga nem jogszabály, így az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályi rendelkezések között megalapozottan nem hivatkozható. Másrészt az N) cikk (3) bekezdése – többek között – a bíróságok számára azt írja elő, hogy a feladatuk ellátása során kötelesek az (1) bekezdés szerinti elvet tiszteletben tartani, amely nem más, mint az, hogy Magyarország a kiegyensúlyozott, átlátható és fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét érvényesíti. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy a bíróságok feladatellátása nem pusztán az ítélezési tevékenységben nyilvánul meg; következésképp a felperes megbízási díjra jogosultsága, ezen belül annak mértéke nem függhet költségvetési kérdésektől, a mérték megítélése során kizárólag a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésében, mint speciális rendelkezésben foglalt szempontok érvényesíthetők.

[32] A másodfokú bíróság mindezek okán az összesség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5) bekezdés, 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdés, 31/2015. BMr. 36. § (6) bekezdés] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[33] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[34] A peresztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[35] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv.39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (89.668 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[36] Az ítéltábla fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 12.

...

dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke

dr. Józsa Ágnes s.k.
előadó bíró

dr. Robotka Imre s.k
bíró

...